

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 15Scud/1/2016  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8016200035  
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Sláviková  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8016200035.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Slávikovej a členiek senátu Mgr. Magdalény Želinskej a JUDr. Viery Zolákovej v právnej veci žalobcu W. Z., bytom Z. XXXX/XX, N., štátna príslušnosť U. L., bytom E. XX, L., E. T., právne zastúpeného JUDr. Ivanou Kirešovou, Zombova 9, Košice proti žalovanému Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Jarkova 31 o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. B.-K.-B zo dňa 02. decembra 2015 na základe správnej žaloby o administratívnom vyhostení takto

### rozhodol:

Žalobu zamieťa.

Náhradu trov konania účastníkom nepriznáva.

### odôvodnenie:

I.

1. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného súd zistil, že žalobca mal na území Slovenskej republiky udelený prechodný pobyt na účely podnikania v dobe od 30.06.2008 s platnosťou do 30.07.2015.

2. Voči žalobcovi bolo vedené na Okresnom súde v Trebišove konanie pod spisovou značkou 7T/132/2015 v trestnej veci prečinu útoku na verejného činiteľa v jednočinnom súbehu so zločinom nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov, alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie podľa § 324 ods. 1 písm. a) ods. 2 Trestného zákona a § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Dňa 08.10.2015 bol vo veci vynesený rozsudok, ktorým bol uznaný žalobca vinným z vyššie uvedených skutkov a bol mu uložený úhrmný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov s podmieneným odložením trestu s probačným dohľadom. Pri určení probačného dohľadu bola stanovená skúšobná doba v trvaní 4 rokov.

3. Dňa 08.10.2015 t.j. v deň vyhlásenia rozsudku, bol žalobca prepustený z výkonu väzby predsedom senátu Okresného súdu v Trebišove. Žalobca bol vo výkone väzby v čase od 29.06.2015 do 08.10.2015.

4. Podľa protokolu o odovzdaní osoby príslušníkom PZ SR zo dňa 08.10.2015 bol žalobca odovzdaný uvedeného dňa príslušníkom Policajného zboru a o 14:20 hod. bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru v Košiciach, ktorý so žalobcom spísal zápisnicu o vyjadrení podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní vo veci neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky a administratívneho vyhostenia.

5. Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice (ďalej len prvostupňový správny orgán) vydal dňa 08.10.2015 rozhodnutie o administratívnom vyhostení č.s.: B.-K.-B ktorým žalobcu administratívne vyhostil na územie U. z dôvodu neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky podľa § 82 ods.

1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“). Podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov uložil žalobcovi zákaz vstupu na území Slovenskej republiky na dobu dvoch rokov a podľa § 83 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov mu určil lehotu na vycestovanie z územia Slovenskej republiky 30 dní od vykonateľnosti tohto rozhodnutia.

6. Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal žalobca odvolanie, ktoré bolo doručené na prvostupňový správny orgán dňa 20.10.2015 a žiadal aby napadnuté rozhodnutie odvolací orgán zrušil a vrátil vec správne mu orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie.

II.

7. Napadnutým rozhodnutím č. B.-K.-B zo dňa 02.12.2015 žalovaný o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

8. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že preskúmal toto rozhodnutie v celom rozsahu, vychádzal pritom z predložených listinných dôkazov, z ktorých zistil, že dňa 08.10.2015 v čase o 14:15 hod. bol žalobca kontrolovaný správnym orgánom na ul. Floriánovej 18, v Košiciach, kde pri kontrole predložil cestovný doklad U. č. S vydaný dňa 11.12.2014 s platnosťou do 11.12.2024 a doklad o povolení na pobyt na území Slovenskej republiky č. L vydaný dňa 30.07.2013 s platnosťou do 30.07.2015. Následne bol žalobca v ten istý deň v čase o 14:20 hod. policajným orgánom predvedený podľa § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov na správny orgán v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení, pretože bolo dôvodné podozrenie z jeho neoprávneného pobytu. Na základe lustrácie žalobcu v informačných systémoch Policajného zboru bolo zistené, že žalobca má na území Slovenskej republiky udelený prechodný pobyt na účel podnikania podľa § 22 zákona o pobyte cudzincov v dobe od 30.06.2008 s platnosťou do 30.07.2015 teda, že uplynutím tohto dátumu sa žalobcovi skončila platnosť prechodného pobytu § 35 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

9. Ďalej konštatoval, že žalobca mal v dobe od 04.09.2015 z úradnej moci udelený tolerovaný pobyt na území Slovenskej republiky podľa § 58 ods. 4 písm. c) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu výkonu väzby. Dňa 08.10.2015 bol na pojednávaní na Okresnom súde v Trebišove voči žalobcovi vyhlásený rozsudok, ktorý nadobudol bezprostredne právoplatnosť. Žalobcovi bol ako odsúdenému v trestnej veci prečinu útoku na verejného činiteľa v jednočinnom súbehu so zločinom nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie podľa § 324 ods. 1 písm. a) a § 172 ods. 1 písm. d) trestného zákona uložený podmienený trest odňatia slobody s probačným dohľadom. V ten istý deň bol žalobca na základe písomného príkazu predsedu senátu so súhlasom prokurátora podľa § 79 ods. 4 Trestného poriadku prepustený z väzby na slobodu. Z dokladov predložených žalobcom prvostupňový správny orgán zistil, že jeho pobyt na území Slovenskej republiky je neoprávnený a preto začal správne konanie vo veci administratívneho vyhostenia podľa ustanovenia § 77 zákona o pobyte cudzincov.

10. Konštatoval, že žalobca neoprávneným pobytom na území Slovenskej republiky spáchal priestupok podľa ustanovenia § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, ktorý bol riešený uložením pokuty v blokovom konaní. Zároveň týmto konaním naplnil dôvody administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Z uvedeného dôvodu prvostupňový správny orgán podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov žalobcovi uložil zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky v trvaní 2 rokov, čo je na dolnej hranici zákonom určenej sadzby. Pritom bral do úvahy nielen skutočnosť, že žalobca na území Slovenskej republiky sa zdržiava neoprávnené od doby jeho prepustenia z výkonu väzby na slobodu, ale aj skutočnosť, že bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin na podmienený trest odňatia slobody s probačným dohľadom. Zároveň mu uložil lehotu na vycestovanie 30 dní od nadobudnutia vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. U žalobcu neboli zistené prekážky administratívneho vyhostenia na územie U. podľa § 81 zákona o pobyte cudzincov, pričom toto zistenie vyplýva z vyjadrenia žalobcu v zápisnici v ktorej uviedol, že mu nie sú známe prekážky administratívneho vyhostenia na územie domovského štátu, jeho osobe žiadne nebezpečenstvo uvedené v poučení zápisnice na území U. nehrozí a v domovskom štáte nie je politicky aktívny. Pri vydávaní napadnutého rozhodnutia postupoval v súlade s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Žalobca žije v spoločnej domácnosti s manželkou a dcérou, ale obe sú držiteľkami ukrajinského a maďarského cestovného dokladu a lustráciou v informačných systémoch bolo

zistené, že nemajú udelený pobyt na území Slovenskej republiky ako štátni príslušníci tretej krajiny a neregistrovaný pobyt ako občania Európskeho hospodárskeho priestoru. Taktiež prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s čl. 2 Dohovoru, ktorý zdôvodnil ochranou právneho poriadku Slovenskej republiky, ktorý žalobca svojim protiprávnym konaním porušil a táto ochrana právneho poriadku je záujmom verejným, ktorý je nadriadený jeho súkromnému záujmu.

11. Konštatoval, že proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal odvolanie žalobca v zákonom stanovenej lehote. Uviedol odvolacie námietky žalobcu, ktoré sú spravidla totožné so žalobnými námietkami a konštatoval, že podrobne preskúmal odvolanie, napadnuté o rozhodnutie, ako aj podklady pre vydanie tohto rozhodnutia tvoriace spisový materiál. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne dôvody, ktoré by viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a stotožnil sa s postupom prvostupňového správneho orgánu. Citoval pritom ustanovenia § 3 ods. 4, § 33 ods. 1 a 2, § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a konštatoval, že výrok napadnutého rozhodnutia ako aj jeho odôvodnenie je v súlade s vyššie citovanou zákonnou úpravou.

12. Ďalej dôvodil, že ustanovenie § 77 zákona o pobyte cudzincov z ktorého vychádza výrok napadnutého rozhodnutia upravuje okolnosti, na základe ktorých policajný útvar rozhodnutím administratívne vyhostí cudzinca. Žalobca naplnil dôvody administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu, že má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky. Žalobca sa na území Slovenskej republiky zdržiava bez potrebných dokladov, t.j. platný cestovný doklad, platné povolenie na pobyt alebo platné vízum, ktoré ho oprávňuje na pobyt na území Slovenskej republiky a schengenského priestoru. Žalobca sa preukázateľne zdržiaval na území Slovenskej republiky neoprávnené, pretože oprávnenie na pobyt mu skončilo dňa 30.07.2015, kedy mu vypršala platnosť povolenia na pobyt.

13. Poukázal na čl. 5 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 562/2006 ES, ktorým sa ustanovuje kódex schengenských hraníc, podľa ktorého na plánovaný pobyt v schengenskom priestore, teda aj na území Slovenskej republiky, ktorý nepresiahne 90 dní v rámci akéhokoľvek 180 dňového obdobia zahŕňa posúdenie obdobia 180 dní predchádzajúcich každému jednotlivému dňu pobytu, musia štátni príslušníci tretej krajiny spĺňať tieto podmienky a to mať platný cestovný doklad, ktorý držiteľa oprávňuje prekročiť hranicu a ktorého platnosť musí byť najmenej o tri mesiace dlhšia ako je zamýšľaný dátum odchodu z územia členských štátov, bol vydaný počas posledných 10 rokov a mať platné vízum v prípade, ak sa od cudzinca vyžaduje. Žalovaný uviedol, že štátni príslušníci U. nie sú od vízovej povinnosti oslobodení.

14. K veci rozsudku Okresného súdu v Trebišove, ktorým bol uložený žalobcovi trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, výkon ktorého bol podmiennečne odložený s probačným dohľadom, žalovaný uviedol, že súd v predmetnom rozsudku nariadil probačný dohľad ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia. To znamená, že nemal túto vedomosť. Po správoplatnení tohto rozhodnutia písomnou formou upovedomil odvolací orgán vyššie uvedený okresný súd o uloženom zákaze vstupu pre žalobcu na území Slovenskej republiky. Okresný súd v rámci svojej právomoci môže na základe nových skutočností vydať uznesenie smerujúce k zrušeniu probačného dohľadu. Žalovaný je toho názoru, že žalobca po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia môže taktiež informovať vyššie uvedený okresný súd ako aj probačného úradníka o tejto novej skutočnosti.

15. K námietke žalobcu týkajúcej sa znemožnenia mu podania si žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt počas výkonu väzby uviedol, že policajný útvar môže obnoviť prechodný pobyt účastníkovi konania ak tento splnil podmienku uvedenú v ustanovení § 34 ods. 2 zákona o pobyte na cudzincov, teda žiadosť o obnovenie prechodného pobytu podá osobne na úradnom tlačive na policajnom útvare najneskôr v posledný deň platnosti prechodného pobytu. Teda z vyššie uvedeného ustanovenia zákona vyplýva, že neumožňuje predmetnú žiadosť podať počas jeho výkonu väzby. Žalobca mal v dobe od 04.09.2015 udelený tolerovaný pobyt na území Slovenskej republiky podľa § 58 ods. 4 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. Prepustením z väzby na slobodu mu tento pobyt zanikol. Žalobca sa do doby vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia nachádzal na území Slovenskej republiky na oprávnenom pobyte a mal možnosť sa informovať o možnosti podania si žiadosti o udelenie prechodného pobytu.

16. K dobe zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky, ktoré určil prvostupňový správny orgán, žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán svoj postup dostatočne odôvodnil a podľa ustanovenia § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov uložil žalobcovi dolnú hranicu tejto lehoty. Stotožňuje sa s postupom prvostupňového správneho orgánu aj s 30 dňovou lehotou na vycestovanie, ktorá je dostačujúca na zabezpečenie vycestovania žalobcu z územia Slovenskej republiky. K námietke žalobcu týkajúcej sa zamedzenia vykonávania podnikateľskej činnosti z dôvodu, že je konateľom v obchodných spoločnostiach so sídlom v Slovenskej republike žalovaný uviedol, že prechodný pobyt na účel podnikania na území Slovenskej republiky mu dňa 30.07.2015 podľa zákona o pobyte cudzincov zanikol. Prvostupňový správny orgán v napadnutom rozhodnutí nerozhodoval o práve žalobcu vykonávať podnikateľskú činnosť, ale o jeho administratívnom vyhostení. Prvostupňový správny orgán pri vydávaní napadnutého rozhodnutia rešpektoval nielen Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd, Schengenský dohovor, ale aj Ústavu Slovenskej republiky ako aj platné zákony a nezistil skutočnosti, ktoré by preukazovali, že dôsledky administratívneho vyhostenia by boli neprimerané bez ohľadu na súkromný a rodinný život žalobcu. Nezistil žiadne dôvody na zrušenie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

III.

17. Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovaného, v ktorej uviedol, že je štátnym príslušníkom U. na území Slovenskej republiky žije tu nepretržite od roku 2008, kedy mu bolo príslušným orgánom udelené povolenie na pobyt na území Slovenskej republiky. Toto povolenie si vždy opakovane predlžoval. Od roku 2008 vykonáva na území Slovenskej republiky podnikateľskú činnosť, prostredníctvom obchodných spoločností KAMKOL s.r.o., so sídlom Pražská 2, Košice a a Sagitrarius business, s.r.o. so sídlom Priemyselná 7, Michalovce. V čase od 29.06.2015 do 08.10.2015 bol väzobne trestne stíhaný pričom v čase trvania väzby dňa 30.07.2015 mu skončila doba udeleného povolenia na pobyt na území Slovenskej republiky. Z dôvodu trvania väzby bol zbavený možnosti včas podať žiadosť o obnovenie pobytu a zabezpečiť všetky potrebné listiny k podaniu takejto žiadosti podľa zákona o pobyte cudzincov. Dňa 08.10.2015 bol predvedený na hlavné pojednávanie a rozsudkom Okresného súdu Trebišov č. k. 7T/132/2015-157 zo dňa 08.10.2015 mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov s podmienčným odložením, s probačným dohľadom. Bezprostredne po prepustení z väzby bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru v Košiciach, kde tento správny orgán vydal aj rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení, proti ktorému podal odvolanie o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím.

18. Žalobca namietal nezákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného v celom rozsahu v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnej aplikácie právnych predpisov.

19. Argumentoval, že dôvodom vydania rozhodnutia o administratívnom vyhostení bol jeho neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Jeho neoprávnený pobyt mal byť zistený správnym orgánom dňa 08.10.2015. Citoval ustanovenia § 2 ods. 1 písm. f), e) zákona o pobyte cudzincov a ďalej argumentoval, že z obsahu spisu aj rozhodnutia žalovaného vyplýva, že mu skončila platnosť udeleného pobytu dňa 30.07.2015 počas výkonu jeho väzby, keď nemal podľa platného právneho predpisu možnosť svoj ďalší pobyt na území Slovenskej republiky legalizovať vlastným právnym úkonom. Podľa § 58 ods. 4 písm. c) zákona o pobyte cudzincov sa však za tolerovaný pobyt t.j. oprávnený pobyt považuje obdobie výkonu väzby. V listine teda v potvrdení o prepustení z väzby zo dňa 08.10.2015 sa uvádza, že bol vo výkone väzby v čase od 29.06.2015 do 08.10.2015. Obdobie výkonu väzby podľa § 58 ods. 4 písm. c) zákona o pobyte cudzincov je v úradnej listine vydaného potvrdenia vymedzené kalendárne - určením podľa dní toho, ktorého mesiaca a roka a to číselným označením konkrétneho dňa začatia a skončenia väzby. Z uvedeného nie je možné uzatvoriť inak než tak, že obdobie výkonu väzby sa skončí uplynutím posledného dňa tohto obdobia, ktorý je uvedený ako deň skončenia väzby. V zmysle zákonného ustanovenia § 58 ods. 4 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, skončí obdobie väzby uplynutím označeného posledného dňa obdobia väzby. Pretože obdobie väzby sa zo zákona považuje za tolerovaný pobyt, je pobytom oprávneným a preto nemohol byť dňa 08.10.2015, ktorý je posledným dňom obdobia väzby považovaný správnym orgánom za osobu s neoprávneným pobytom na území Slovenskej republiky podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Z uvedených dôvodov namietal, že rozhodnutie správneho orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, vyplývajúceho z nesprávnej aplikácie právneho predpisu.

20. Ďalej namietal nezákonnosť postupu správneho orgánu v konaní spočívajúcu v porušení zákonnej povinnosti správneho orgánu úplného a presného zistenia skutkového stavu vecí, ako aj obstarat' si za týmto účelom potrebné podklady pre rozhodnutie podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku. Správne orgány v čase vydania rozhodnutí mali vedomosť o právoplatnom rozsudku súdu, ktorým mu bol uložený trest s probačným dohľadom v skúšobnej dobe v trvaní 4 rokov. Vzhľadom na obsah spisu a na § 32 ods. 1 Správneho poriadku je tvrdenie žalovaného o tom, že v čase vydania správneho rozhodnutia nemal správny orgán k dispozícii písomné vyhotovenie právoplatného rozsudku právne bezpredmetný. Z obsahu rozhodnutí správnych orgánov bez pochybností vyplýva, že aj tieto mali preukázateľne vedomosť nielen o rozsudku ale aj o jeho obsahu. Právoplatný rozsudok Okresného súdu Trebišov č. k. 7T/132/2015-157 zo dňa 08.10.2015 mu uložil povinnosť spočívajúcu vo vykonávaní osobného a nezastupiteľného plnenia na území Slovenskej republiky po dobu 4 rokov od právoplatnosti rozsudku, čo však správne orgány nerešpektovali a v rozpore s uvedeným rozsudkom rozhodli o jeho administratívnom vyhostení. Poukázal na ustanovenie § 40 ods. 1 Správneho poriadku a argumentoval, že jeho právne pomery už právoplatným rozhodnutím upravil súd ako príslušný orgán takým spôsobom, ktorý vecne vylučuje vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení so zákazom vstupu na územie Slovenskej republiky. Správny orgán teda porušil povinnosť byť viazaný právoplatným rozhodnutím súdu ako príslušného orgánu, ktorá povinnosť správneho orgánu je ako kogentná povinnosť ustanovená v § 40 ods. 1 Správneho poriadku.

21. Namietal, že postupom a rozhodnutím správneho orgánu bolo porušené jeho právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručené podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Trval na tom, že výkon odvolaním napadnutého rozhodnutia o administratívnom vyhostení by pre neho neodvratne založil porušenie podmienok probačného dohľadu s následkom zmeny podmienenečného trestu odňatia slobody súdom na nepodmienečný trest odňatia slobody. Uvedený následok by bol zvlášť zásahom do súkromného a rodinného života chráneného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože by sa prejavil zmenou osobného právneho statusu, zmenou spoločenského pracovného, podnikateľského, sociálneho a rodinného statusu a zhoršil, resp. znemožnil vykonávanie sociálnej zodpovednosti žalovaného vo vzťahu k zabezpečeniu životných podmienok členov rodiny, ktorí sú na príjmy žalobcu z vykonávanej podnikateľskej činnosti na území Slovenskej republiky odkázaní.

22. Uviedol, že so vznesenými námietkami v odvolaní sa žalovaný nevysporiadal vo vecnoprávne akceptovateľným spôsobom, pretože tvrdenie žalovaného o vylúčení právneho následku porušenia uloženej povinnosti probačného dohľadu z dôvodu vyhostenia z územia Slovenskej republiky, nemá oporu v zákone, ako aj postupy uvedené žalovaným s úmyslom docieľiť vo výsledku vylúčenie hroziaceho následku zmeny trestu neposkytujú žalobcovi právnu istotu o vylúčení tohto následku z obsahu žiadneho právneho predpisu. Navrhol aby súd rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu trovy konania. Zároveň navrhol odloženie vykonateľnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktorému správny súd nevyhoviel.

#### IV.

23. Písomným podaním zo dňa 19.02.2016 žalobca rozšíril žalobné námietky, ktoré boli doručené tunajšiemu súdu dňa 22.02.2016 emailom bez zaručeného elektronického podpisu a dňa 23.02.2016 poštou. V tomto podaní namietal žalobca, že rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu je nezrozumiteľné v časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde sa konštatuje, že žalobca mal v dobe od 04.09.2015 z úradnej moci udelený tolerovaný pobyt na území Slovenskej republiky, podľa § 58 ods. 4 písm. c) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu výkonu väzby. Nezrozumiteľnosť podľa názoru žalobcu spočíva v tom, že z vykonaných dôkazov bolo zistené, že väzba u neho trvala v čase od 29.06.2015 do 08.10.2015. Keďže doba povolenia k pobytu uplynula dňa 30.07.2015 v čase väzby, zo zákonnej úpravy vyplýva, že tolerovaný pobyt u neho nastal a začal priamo zo zákona bez návrhu od 31.07.2015. Správny orgán neuviedol o akú právnu skutočnosť opiera svoj skutkový a právny záver o tom, že tolerovaný pobyt u neho mal z úradnej moci vzniknúť až od 04.09.2015 t.j. až po uplynutí 5 týždňov trvania. Tvrdí, že žiadne úradné rozhodnutie ktorým mu údajne mal byť od 04.09.2015 udelený tolerovaný pobyt mu nebolo doručené. Preto namieta nezákonný postup správneho orgánu, ktorý mu rozhodnutie o udelení tolerovaného pobytu nedoručil. Namietal aj záver žalovaného o porušení verejného záujmu protiprávnym konaním pretože z dôvodov uvedených v žalobe

trvá na tom, že jeho pobyt na území Slovenskej republiky dňa 08.10.2015 bol pobytom oprávneným. Namietal aj uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky v určenej dĺžke jednak z dôvodov nezákonnosti rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ktoré podmieňuje uloženie zákazu vstupu a to z dôvodov spočívajúcich v nesprávne zistenom skutkovom stave žalovaným, ktorým uviedol, že na území Slovenskej republiky sa zdržiava neoprávnené od jeho prepustenia Okresným súdom Trebišov, hoci ešte v dobe pred vydaním rozhodnutia žalovaného preukázateľne vykonal podania - právne úkony s ktorými zákon spája následok oprávnenosti pobytu na území Slovenskej republiky a to žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu a o udelenie dlhodobého pobytu. Za vecne aj právne nezrozumiteľný považuje záver žalovaného, že pri uložení zákazu vstupu na území Slovenskej republiky vychádzal žalovaný z toho, že žalobca bol právoplatne odsúdený na podmienený trest odňatia slobody s probačným dohľadom. Z tohto záveru vyplýva, že žalovaný mal vedomosť o povinnosti uloženého probačného dohľadu uloženej mu súdom, ktorú je povinný vykonať osobne a že svojim administratívnym rozhodnutím vecne nezlučiteľným s rozsudkom súdu riadne plnenie právoplatného súdneho rozhodnutia žalobcovi vedome zmaril.

V.

24. K žalobe sa vyjadril žalovaný písomným podaním zo dňa 18.03.2016 v ktorom poukázal na podstatné skutočnosti uvedené aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a dôvodil, že so skutočnosťami uvedenými v žalobe sa vysporiadal už v odvolacom konaní. Žalobca v žalobe neuviedol žiadne nové skutočnosti. Navrhol súdu aby žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

VI.

25. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v prechodných ustanoveniach v § 491 ods. 1 upravuje, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákona aj na konanie začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, predtým nadobudnutia jeho účinnosti.

26. V predmetnom konaní je nesporné, že žaloba žalobcu bola podaná správne súdu dňa 20.01.2016 t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku podľa piatej časti tohto zákona.

27. Podľa § 2 Správneho súdneho poriadku v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

28. Podľa § 231 Správneho súdneho poriadku sa môže správnu žalobou domáhať preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia týkajúceho sa administratívneho vyhotovenia vydaného podľa osobitného predpisu.

29. Podľa § 233 Správneho súdneho poriadku žalobcom je fyzická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím alebo opatrením podľa § 231 ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

30. Podľa § 234 Správneho súdneho poriadku žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý vydal rozhodnutie alebo opatrenie uvedené v § 231.

31. V predmetnom konaní ide o správnu žalobu vo veci administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov). Správny súdny poriadok v § 17 upravuje kauzálnu príslušnosť na konanie o týchto správnych žalobách a to tak, že vo veci administratívneho vyhostenia je pod písm. b) kauzálna príslušnosť Krajský súd v Košiciach, pre obvody Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Prešove, Krajského súdu v Banskej Bystrici a Krajského súdu v Žiline.

32. Správny súd v tomto prípade uprednostnil aplikáciu § 9 ods. 1 správneho súdneho poriadku, pred aplikáciou prechodných ustanovení § 491 ods. 1 tohto zákona podľa ktorého príslušnosť sa určuje podľa okolností existujúcich v čase začatia konania a trvá až do jeho skončenia. V čase začatia konania bola miestna príslušnosť tunajšieho správneho súdu daná podľa § 240a ods. 1 O.s.p. Správny súd považuje za účelné a hospodárne ako aj súladné so zákonom ak predmetnú správnu žalobu o administratívnom vyhostení prejedná a rozhodne v súlade s ustanovením § 9 ods. 1 Správneho súdneho poriadku.

33. Podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

34. Podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar môže rozhodnutie o administratívnom vyhostení uložiť zákaz vstupu podľa ods. 1 a 2 písm. b) - i) na 1 - 5 rokov.

35. Podľa § 82 ods. 10 písm. c) zákona o pobyte cudzincov lehota zákazu vstupu začína plynúť uplynutím lehoty na vycestovanie určenej v rozhodnutí o administratívnom vyhostení.

36. Podľa § 83 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny, ktorému bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení je povinný vycestovať v lehote určenej v rozhodnutí. Policajný útvar určí lehotu na vycestovanie najmenej 7 a najviac 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia; túto lehotu možno primerane predĺžiť s ohľadom na predchádzajúcu dĺžku pobytu, súkromné a rodinné pomery alebo zdravotný stav štátneho príslušníka tretej krajiny. Policajný útvar určí lehotu na vycestovanie najviac 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia podľa § 82 ods. 9; túto lehotu je možné v odôvodnených prípadoch spojených s realizáciou asistovaného dobrovoľného návratu aj opakovane predĺžiť.

37. V predmetnom konaní ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu a odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, žalobca bol štátnym príslušníkom tretej krajiny - U., ktorý mal udelený prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania podľa § 22 zákona o pobyte cudzincov v dobe od 30.06.2008 s platnosťou do 30.07.2015. Žalobca podľa potvrdenia o prepustení z výkonu väzby zo dňa 08.10.2015 bol vo výkone väzby v čase od 29.06.2015 do 08.10.2015. Dňa 08.10.2015 bol aj z výkonu väzby prepustený a to rozhodnutím predsedu senátu Okresného súdu v Trebišove zo dňa 08.10.2015 č.k. 7T/132/2015 na základe skutočnosti, že v predmetnom konaní pred Okresným súdom Trebišov bol žalobca právoplatne odsúdený, uznaný vinným so spáchania prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona v jednočinnom súbehu, so zločinom nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov a výkon uloženého trestu sa podmienene odložil s probačným dohľadom.

38. Žalobca v žalobných námietkach nesúhlasil s názorom žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, ktorí konštatovali, že od dňa 08.10.2015 sa žalobca zdržiaval na území Slovenskej republiky neoprávnene, pričom poukázal na ustanovenie § 58 ods. 4 písm. c) zákona o pobyte cudzincov upravujúceho tolerovaný pobyt, za ktorý sa považuje aj obdobie výkonu väzby a je teda oprávneným pobytom. Argumentoval, že obdobie výkonu väzby je podľa citovaného ustanovenia § 58 ods. 4 písm. c) vymedzené kalendárne - určením podľa dní toho, ktorého mesiaca a roka a to číselným označením konkrétneho dňa začatia a skončenia väzby.

39. Podľa § 58 ods. 4 písm. c) zákona o pobyte cudzincov za tolerovaný pobyt sa považuje obdobie posudzovania žiadostí o udelenie tolerovaného pobytu, výkonu väzby alebo obdobie výkonu trestu odňatia slobody; to neplatí ak sa štátny príslušník tretej krajiny oprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky.

40. Z logického aj gramatického výkladu tohto ustanovenia vyplýva, že tolerovaný pobyt, resp. obdobie jeho trvania je v prípade výkonu väzby alebo obdobia výkonu trestu odňatia slobôd vymedzený trvaním tejto právnej skutočnosti. Nie je vymedzený kalendárne - určením podľa dní toho ktorého mesiaca a roka, teda číselným označením konkrétneho dňa tak ako to uvádza žalobca v žalobe. Ak teda žalobca bol dňa 08.10.2015 prepustený z výkonu väzby nastaním tejto právnej skutočnosti mu tolerovaný pobyt zanikol. Pretože žalobca mal povolený prechodný pobyt do 30.07.2015 je nesporné, že zánikom tolerovaného pobytu, prepustením z výkonu väzby odo dňa 08.10.2015 sa žalobca zdržiaval na území Slovenskej republiky neoprávnene. V súlade so zákonom preto rozhodol prvostupňový správny orgán ak žalobcu ako štátneho príslušníka tretej krajiny z dôvodu, že má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky administratívne vyhostil.

41. Podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie

do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. Rozhodnutím o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov. Policajný útvar v rozhodnutí o administratívnom vyhostení uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov aj v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie.

42. Správny súd sa nestotožňuje s námietkou žalobcu, že správne orgány v konaní nezistili úplne a presne skutkový stav veci, aj napriek tomu, že v čase vydania rozhodnutia mali vedomosť o právoplatnom rozsudku súdu, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom s probačným dohľadom v skúšobnej dobe, v trvaní 4 rokov, čo správne orgány nerešpektovali a že toto rozhodnutie vecne vylučuje vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení so zákazom vstupu na území Slovenskej republiky, pričom preukázal na ustanovenie § 40 ods. 1 Správneho poriadku.

43. Ustanovenie § 82 ods. 1 písm. b) jednoznačne stanovuje povinnosť policajného útvaru administratívne vyhostiť každého štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky. Prekážky administratívneho vyhostenia sú uvedené v ustanovení § 81 zákona o pobyte cudzincov.

44. Podľa § 81 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu v ktorom mu bol uložený trest smrti, alebo ide predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti náboženstva príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí ak cudzinec svojim konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo ak bol odsúdený za zločin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku. Podľa ods. 4 citovaného ustanovenia cudzinca nemožno administratívne vyhostiť ani do štátu, v ktorom mu hrozí nútený návrat do štátu podľa ods. 1 alebo ods. 2.

45. Podľa § 83 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar nemôže administratívne vyhostiť

- a) dieťa mladšie ako 18 rokov; to neplatí ak je vyhostenie tohto dieťaťa v jeho záujme
- b) štátneho príslušníka tretej krajiny, u ktorého dôjde k vzniku choroby, ktorá ohrozuje verejné zdravie po udelení pobytu; to neplatí ak dôjde k vzniku choroby, ktorá ohrozuje verejné zdravie do troch mesiacov od vstupu štátneho príslušníka tretej krajiny na územie Slovenskej republiky
- c) štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 58 ods. 2 písm. c) počas obdobia podľa § 58 ods. 4 písm. d)

46. Z vyššie uvedených zákonných ustanovení je nesporné, že podmienky resp. prekážky administratívneho vyhostenia sú presne špecifikované. Z týchto ustanovení nevyplýva, že by prekážkou pre administratívne vyhostenie bola skutočnosť, že cudzinec bol na území Slovenskej republiky odsúdený pre trestný čin alebo prečin právoplatným rozsudkom a že povinnosti, ktoré sú v ňom uložené by mali byť prekážkou tohto administratívneho vyhostenia. Nemožno sa stotožniť ani s námietkou žalobcu, že jeho právne pomery právoplatným rozhodnutím už upravil Okresný súd v Trebišove (osobnú prítomnosť pri probačnom dohľade). Rozhodnutie o vine a treste nemôže nahrádzať činnosť a rozhodovanie správnych orgánov vo veci jeho oprávneného resp. neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky podľa zákona o pobyte cudzincov. Správny súd poukazuje aj na skutočnosť, že zákon č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok v § 526 upravuje aj takú možnosť ako je odovzdanie výkonu podmieneného trestu do cudziny. Správny súd sa nestotožňuje ani s námietkou žalobcu, že žalovaný prvostupňový správny orgán sa nevysporiadali s jeho námietkou týkajúcou sa následkov administratívneho vyhostenia, ktorým by sa zasiahlo do jeho súkromného a rodinného života chráneného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

47. Z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu je nesporné, že správny orgán postupoval aj v súlade s čl. 8 ods. 1 Dohovoru a ochrane ľudských práv a slobôd, podľa ktorého

každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Z odôvodnenia rozhodnutia tohto správneho orgánu vyplýva, že v rámci skúmania rodinného a súkromného života žalobcu zistil, že žalobca nemá na území Slovenskej republiky blízke osoby. Skutočnosti k súkromnému a rodinnému životu boli správnym orgánom zistené zo zápisnice spracovanej dňa 08.10.2015 z informačných systémov Policajného zboru a z materiálov cudzineckej evidencie vedenej v rámci udeleného prechodného pobytu žalobcu. Žalobca síce v zápisnici zo dňa 08.10.2015 uviedol, že žije v spoločnej domácnosti s manželkou a dcérou, ale obe sú podľa jeho vyjadrenia držiteľkami ukrajinského a maďarského cestovného dokladu a lustráciou v informačných systémoch bolo zistené, že nemajú udelený pobyt na území Slovenskej republiky ako štátni príslušníci tretej krajiny a neregistrovaný pobyt ako občania Európskeho hospodárskeho priestoru.

48. Prvostupňový správny orgán poukázal aj na čl. 8 ods. 2 tohto Dohovoru, podľa ktorého štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, ak je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia a morálky, alebo ochrany práv a slobôd iných. Podľa názoru a správnej úvahy tohto prvostupňového správneho orgánu vyhostenie žalobcu z územia Slovenskej republiky s uložením lehoty zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky je v súlade so zásadou proporcionality a je možné v zmysle čl. 8 ods. 2 Dohovoru chápať ho ako oprávnený dôvod správneho orgánu na zásad do jeho ľudských a občianskych práv garantovaných v čl. 8 ods. 1 Dohovoru, pričom ochrana právneho poriadku Slovenskej republiky, ktorý žalobca svojim protiprávnym konaním porušil, je záujmom verejným, ktorý je nadradený súkromnému záujmu žalobcu.

49. Z vyššie uvedenými dôvodmi sa stotožnil aj žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a s týmito dôvodmi sa stotožňuje aj správny súd. Teda námietka žalobcu, že žalovaný ani prvostupňový správny orgán sa v konaní nezaoberali právom žalobcu na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a ochrane slobôd nie je dôvodná.

50. Podľa § 171 ods. 1 Správneho súdneho poriadku fyzická osoba alebo právnická osoba musí správnu žalobu podať v lehote dvoch mesiacov od oznámenia rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy proti ktorému smeruje, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Podľa ods. 4 citovaného ustanovenia zmeškanie lehoty podľa ods. 1 až 3 nemožno pripustiť.

51. Podľa § 183 Správneho súdneho poriadku žalobca môže rozšíriť správnu žalobu alebo doplniť správnu žalobu o ďalší žalobný návrh alebo o ďalšie žalobné body len v lehote ustanovenej na podanie žaloby.

52. Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým rozhodol o jeho odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu žalobca prevzal dňa 21.12.2015.

53. Podľa § 69 ods. 1 Správneho súdneho poriadku lehoty podľa tohto zákona sa počítajú na hodiny, dni týždne, mesiace a roky. Podľa ods. 4 citovaného ustanovenia lehota určená podľa týždňov mesiacov alebo rokov sa skončí uplynutím toho dňa, ktorý svojim pomenovaním alebo číselným označením zodpovedá dňu v ktorom sa stála udalosť určujúca začiatok lehoty, ak chýba tento deň v poslednom mesiaci lehoty, končí sa lehota uplynutím posledného dňa tohto mesiaca.

54. Podľa vyššie citovaného ustanovenia § 69 ods. 4 Správneho súdneho poriadku lehota na podanie rozšírenej žaloby alebo doplnenej správnej žaloby podľa § 183 v spojení s § 181 ods. 1 Správneho súdneho poriadku uplynula dňa 21.02.2016. Podľa kópie podacieho lístka žalobca odoslal na prepravu podanie - rozšírenie žaloby zo dňa 19.02.2016, dňa 22.02.2016 t.j. po uplynutí lehoty stanovenej na podanie žaloby.

55. Z vyššie uvedených dôvodov správny súd na námietky žalobcu uvedené v podaní zo dňa 19.02.2016 označenom ako rozšírenie rozsahu žaloby neprihliadal.

56. Na konanie vo veciach administratívneho vyhostenia podľa zákona o pobyte cudzincov sa vzťahuje zákon č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní (ďalej len správny poriadok).

57. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán a to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

58. Podľa § 47 ods. 1 Správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu. Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnym predpisov na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

59. Správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu dospel k záveru, že správne orgány v konaní vo veci administratívneho vyhostenia žalobcu postupovali v súlade so zákonom. Z rozhodnutia žalovaného je zrejmé, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akou správnu úvahu sa správny orgán riadil pri vydávaní rozhodnutia a na základe akých právnych predpisov vo veci rozhodol. Taktiež je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného zrejmé, ako sa vyrovnal s námietkami žalobcu uvedenými v odvolacom konaní.

60. Z uvedených dôvodov správny súd podľa § 240 Správneho súdneho poriadku žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

61. O trovách konania správnych súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku. Žalobca nebol v konaní úspešný a žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil, preto súd náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

62. Senát správneho súdu sa uzniesol pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, a to v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia, na Krajskom súde v Prešove.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods.2 písm. c) a d), je žalovaným Centrum právnej pomoci.